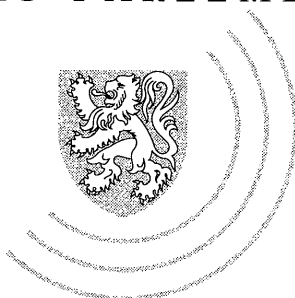

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1996-1997

10 december 1996

ONTWERP VAN DECREET

basisonderwijs

ADVIES

van de Raad van State

Zie :

451 (1996-1997)

- Nr. 1 : Ontwerp van decreet
- Nrs. 2 en 3 : Amendementen
- Nr. 4 : Motie

RAAD VAN STATE

DE VOORZITTER
L. 25.820/1.

Brussel, 10 december 1996

Mijnheer de Voorzitter,

In antwoord op Uw brief van 3 december 1996, heb ik de eer U hierbij een uitgifte te zenden van het advies van de Raad van State over amendementen op een voorontwerp van decreet basisonderwijs.

Met bijzondere hoogachting.

J.-J. STRYCKMANS

De Heer N. DE BATSELIER
Voorzitter van het Vlaams Parlement

1011 Brussel

KONINKRIJK BELGIE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, op 4 december 1996 door de Voorzitter van het Vlaams Parlement verzocht hem, binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, van advies te dienen over amendementen op een voorontwerp van decreet "basisonderwijs", heeft op 9 december 1996 het volgend advies gegeven :

Met toepassing van de artikelen 2, § 1 en 84 - bedoeld is artikel 84, eerste lid, 2° - van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vraagt de voorzitter van het Vlaams Parlement, per brief van 3 december 1996, het advies binnen drie dagen van de afdeling wetgeving van de Raad van State over de amendementen ingediend door K. De Gucht c.s. (Gedr. St., Vl. Parl., 1996-97, nr. 451/3) bij het ontwerp-decreet basisonderwijs.

De daarvoor vereiste spoedeisendheid wordt als volgt gemotiveerd :

"De spoedbehandeling wordt gemotiveerd door het feit dat het genoemde decreet, alsook de bijhorende uitvoeringsbesluiten van kracht moeten worden op 1 september 1997. Het onderwijsveld moet de tijd krijgen om zich degelijk en rustig voor te bereiden op de vernieuwde regelgeving".

Met toepassing van het bepaalde in artikel 84, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gewijzigd bij de wet van 4 augustus 1996, heeft de afdeling wetgeving zich in hoofdzaak beperkt tot "het onderzoek van de rechtsgrond, van de bevoegdheid van de steller van de handeling, alsmede van de vraag of aan de voorgeschreven vormvereisten is voldaan".

Dat onderzoek noopt tot het maken van de hierna volgende opmerkingen.

AMENDEMENTEN OP DE ARTIKELEN 25 EN 98.

1. Het amendement op artikel 25 heeft een drievoudige strekking :
 - a. het tweede lid van paragraaf 1, hetwelk bepaalt dat ouders, voor zover ze niet opteren voor huisonderwijs, de keuze hebben tussen officieel onderwijs en vrij onderwijs, wordt geschrapt;
 - b. in het derde lid (1), 1°, van dezelfde paragraaf en in paragraaf 2 wordt het begrip "officiële school" vervangen door "vrije keuze school";
 - c. in paragraaf 2 wordt de verplichting om op vraag van de ouders van ten minste zestien leerlingen een vrije school te subsidiëren geschrapt.

Volgens het amendement in hoofddorde op artikel 98 kan elke school voor gewoon onderwijs de vrije keuze van artikel 25, § 1, derde lid, 1° verzekeren mits aan bepaalde voorwaarden qua neutraliteit, toegankelijkheid voor alle leerlingen ongeacht hun ideologische, filosofische of godsdienstige opvattingen, leerplannen, enz. te voldoen. Dat zou dan eventueel ook, aldus wordt expliciet gesteld in de toelichting, een vrije school kunnen zijn welke die voorwaarden onderschrijft. Het amendement in bijkomende orde bij dat artikel verschilt hiervan doordat aan alle scholen voor

(1) Volgens het amendement wordt dat het tweede lid. Omwille van de duidelijkheid zal hierna steeds naar het derde lid verwezen worden.

gewoon onderwijs, georganiseerd door de gemeenten en de provincies, onbeperkt de verplichting wordt opgelegd te voldoen aan de voorwaarden gesteld om als vrije keuze school van artikel 25, § 1, derde lid, 1°, te voldoen. Het oorspronkelijke artikel 98 van het ontwerp van decreet daarentegen voorziet louter in de mogelijkheid voor scholen opgericht vanaf 1 september 1997 door gemeenten en provincies, om vrije keuze scholen overeenkomstig het oorspronkelijke artikel 25, § 1, derde lid, 1° te worden, m.a.w. "officiële" scholen te worden mits te voldoen aan die voorwaarden.

2. Uit het in samenhang lezen van de twee amendementen kan worden afgeleid dat het niet de bedoeling is de vrije keuze tussen "officieel" en "vrij" onderwijs op te heffen, wel de mogelijkheid om te kiezen voor een "officiële" school te vervangen door een keuze voor een school welke dezelfde garanties van neutraliteit, algemene toegankelijkheid, enzovoorts biedt, doch die niet meer noodzakelijk door of namens een overheid, laat staan de Vlaamse Gemeenschap moet zijn opgericht. De schrapping van het tweede lid van artikel 25, § 1, vermindert echter de leesbaarheid van die paragraaf.

3. Doordat de term "officiële school" in artikel 25 vervangen wordt door "vrije keuze school" ontstaat een terminologische onduidelijkheid. Immers, blijkens de artikelen 97 tot 99 van het ontwerp van decreet, zijn de scholen waarvoor kan worden gekozen en die bedoeld zijn

zowel in artikel 25, § 1, derde lid 1°, als in 2°, "vrije keuze scholen" in de zin van de eerstgenoemde bepalingen. In artikel 25, § 1, derde lid, 1° heeft dat begrip dus een andere betekenis.

4. Wat betreft de bevoegdheid van de decreetgever om de voorgestelde regeling te treffen, zijn in principe geen opmerkingen te maken. Wel zal het hele ontwerp moeten worden herbekeken op het stuk van vooral de coherentie en de erin gehanteerde terminologie.

5. Het amendement bij artikel 25 geeft geen antwoord op de vraag van de Raad van State waarom vrije scholen die niet zijn gebaseerd op een erkende godsdienst of levensbeschouwing (zg. methodescholen) niet betrokken kunnen worden in de vrije keuzeregeling (1). Wat dat betreft weze herinnerd aan de volgende overweging van het Arbitragehof :

"De door artikel [24], § 1, van de Grondwet gewaarborgde onderwijsvrijheid garandeert niet enkel het recht tot oprichting van - en derhalve keuze tussen - scholen die gebaseerd zijn op een bepaalde confessionele of niet-confessionele levensbeschouwing, maar ook het recht tot oprichting van scholen die hun eigenheid vinden in bepaalde pedagogische of onderwijskundige opvattingen" (arrest nr. 28/92 van 2 april 1992).

(1) Advies L. 25.538/1, Gedr. St., Vl. P., 1996-97, 451/1, blz. 303.

6. De schrapping in artikel 25, § 2 van de verwijzing naar de vrije scholen bedoeld in paragraaf 1, derde lid, 2°, doet de vraag rijzen of wat die scholen betreft daardoor het vereiste vervalt van zestien leerlingen om voor subsidiëring in aanmerking te komen (1).

AMENDEMENTEN OP ARTIKEL 31.

1. Het amendement in hoofdorde sluit iedere bijkomende mogelijkheid uit voor het gesubsidieerd vrij onderwijs om de inschrijving van leerlingen te weigeren die voldoen aan de in de artikelen 12 tot 19 van het ontwerp van decreet voorgeschreven toelatingsvoorwaarden. Het amendement in bijkomende orde behoudt een marge voor het gesubsidieerd vrij onderwijs, maar beperkt een eventuele weigering tot "gewichtige redenen", die "moeten verzoenbaar zijn met de basisbeginselen van een democratische samenleving en de fundamentele rechten en vrijheden", daarbij nog preciserend dat een inschrijving geenszins mag worden geweigerd op grond van een bepaald aantal criteria zoals geslacht, nationaliteit, godsdienst, e.d.m. Vergeleken met het ontwerp vervalt in dat laatste geval de verplichting om, in voorkomend geval, deze weigering schriftelijk te motiveren bij de ouders. Ook wordt, in tegenstelling met het ontwerp

(1) Indien het de bedoeling zou zijn deze scholen helemaal niet meer voor subsidiëring in aanmerking te laten komen, dan zou die bedoeling - afgezien van haar grondwettelijke toelaatbaarheid - daardoor niet worden bereikt, gelet op het bepaalde in artikel 25, § 1, derde lid, 2°, van het ontwerp van decreet, waaraan het amendement geen wijziging beoogt te brengen.

van decreet, de mogelijkheid om de inschrijving van een leerling te weigeren verleend aan de schoolbesturen van het "gesubsidieerd" onderwijs, en niet alleen aan die van het "gesubsidieerd vrij" onderwijs.

2. Finaal hebben deze amendementen een zelfde doelstelling als artikel 31 van het ontwerp, dat zoals de Raad van State heeft vastgesteld in zijn advies over het voorontwerp van decreet, "de bedoeling (heeft) een oplossing te bieden aan de uiteenlopende rechtspraak over de vraag of in het bijzonder vrije scholen het recht hebben leerlingen - inzonderheid wegens hun geslacht - te weigeren op grond van de vrijheid van onderwijs, dan wel of het recht op onderwijs gecombineerd met het gelijkheidsbeginsel voorrang heeft".

3. Er kan worden aangenomen dat in beginsel het de decreetgever, binnen de perken van artikel 24 van de Grondwet, toekomt te bepalen in welke gevallen de schoolbesturen van het door de Gemeenschap gesubsidieerd onderwijs de inschrijving van leerlingen mogen weigeren.

Dienaangaande heeft het Arbitragehof in zijn arrest nr. 27/92 van 2 april 1992 (1) gewezen :

"4.B.2. Anders dan het gemeenschapsonderwijs, dat belast is met een openbare dienst in de organieke betekenis van het woord, is het gesubsidieerd vrij onderwijs een functionele openbare dienst, m.a.w. een

(1) In verband met de internaten wordt een gelijkaardige vergelijking gemaakt in de arresten 26/92 van 2 april 1992 en 23/95 van 2 maart 1995.

dienst die ten behoeve van geheel de bevolking of een gedeelte ervan op privé-initiatief wordt georganiseerd met het oog op het vervullen van een taak van algemeen belang.

Daaruit vloeien enkele objectieve verschillen voort tussen het gemeenschapsonderwijs en het gesubsidieerd vrij onderwijs :

- de Gemeenschap is, in tegenstelling tot andere inrichtende machten, ertoe gehouden bestendig in te staan voor een voldoende gespreid onderwijsaanbod op het gehele grondgebied;
- de instellingen van het gesubsidieerd vrij onderwijs zijn er niet toe verplicht, zoals de instellingen van het gemeenschapsonderwijs, alle kandidaat-leerlingen op te nemen; de mogelijkheid tot selectief optreden bestaat dus niet voor de inrichtende macht van het gemeenschapsonderwijs;
- de scholen ingericht door openbare besturen, o.m. door de Gemeenschap, zijn krachtens art. [24], § 1, laatste lid, van de Grondwet ertoe gehouden tot het einde van de leerplicht de keuze aan te bieden tussen onderricht in een der erkende godsdiensten en de niet-confessionele zedenleer".

Uit deze rechtspraak kan worden afgeleid dat de lege lata een onderscheid bestaat tussen het officieel en het gesubsidieerd onderwijs met betrekking tot de mogelijkheid om leerlingen te weigeren en dat de mogelijkheid tot weigering in hoofde van deze laatste onderwijsinstellingen

niet op zichzelf strijdig is met de grondwettelijke onderwijsvrijheid (1).

4. De vraag hoever de decreetgever kan gaan bij het beperken van de mogelijkheid om in het gesubsidieerd onderwijs de inschrijving van leerlingen te weigeren, of welke weigeringsgronden hij kan uitsluiten, moet worden opgelost aan de hand van de relevante bepalingen en beginselen van de Grondwet en van de internationale verdragen.

Men zou enerzijds kunnen stellen dat uit het principe van de vrijheid van onderwijs volgt dat een vrije onderwijsinstelling bepaalde leerlingen moet kunnen weigeren indien het eigen onderwijsconcept, het levenbeschouwelijk of religieus karakter, van de school in het gedrang zou kunnen komen. Hieruit volgt, overeenkomstig de hiervoren geciteerde rechtspraak van het Arbitragehof dat de decreetgever niet zover kan gaan dat hij op dat stuk het vrij gesubsidieerd onderwijs volledig gelijkschakelt met het officieel onderwijs, zoals het amendement in hoofddorde dat doet.

(1) In dezelfde zin R. Verstegen, "Gemengd onderwijs verplicht?", R.W. 1996-97, (241) 247-248 : "Het is [...] duidelijk dat rechtstreeks uit de Grondwet niet veel af te leiden valt inzake gemengd onderwijs. [...] M.a.w. art. 24, § 1, tweede lid, verleent noch rechtstreeks noch onrechtstreeks een recht op gemengd onderwijs".

Uit bepaalde beginselen inzake mensenrechten welke België heeft onderschreven door toe te treden tot een aantal internationale verdragen, zoals het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, volgt anderzijds ook dat de decreetgever de gesubsidieerde scholen, ook de vrije scholen kan verbieden leerlingen te weigeren op grond van, bijvoorbeeld, ras of huidskleur.

Minder zeker is het echter of de andere verboden weigeringsgronden, opgesomd in het derde lid van het amendement in bijkomende orde, wel degelijk onoorbaar zijn op grond van de in de motivering bij dat amendement vermelde verdragrechtelijke verplichtingen. Men mag immers niet uit het oog verliezen dat het hier gaat om verplichtingen die de verdragsluitende staten hebben onderschreven teneinde daarmee zelf als inrichtende macht het recht op onderwijs te garanderen zonder onderscheid op grond van geslacht, taal, godsdienst, enzovoorts. Daaruit volgt echter niet noodzakelijk dat zij diezelfde verplichtingen ook moeten opleggen aan iedere vrije onderwijsinstelling.

Wat meer bepaald de gelijke toegankelijkheid voor beide geslachten betreft, kan nuttig worden verwezen naar het advies L. 23.620/1/V van 27 juli 1994 van de afdeling wetgeving van de Raad van State over een voorontwerp van decreet "betreffende het onderwijs VI" (1), dat het decreet van 21 december 1994 met hetzelfde opschrift werd, inzake de voorgestelde verplichting in het secundair onderwijs gemengd onderwijs in te voeren. In dat advies staat het volgende te lezen :

(1) Gedr. St., Vl. R., 1993-94, 600/1.

"Het gevolg van de ontworpen regeling is, dat alle onderwijsinstellingen waar onderwijs wordt verstrekt dat als beroepsopleiding wordt gekwalificeerd, open moeten staan voor jongens en meisjes. Wel laat het ontwerp nog toe dat, in voorkomend geval, een onderwijsinstelling zich zodanig organiseert dat het door haar aangeboden onderwijs volgens geslacht gescheiden kan verlopen.

Op die wijze beperkt de decreetgever door zijn wetgevende tussenkomst de keuzemogelijkheid van de ouders voor niet-gemengd onderwijs. Hij verruimt evengoed de keuzevrijheid van de ouders voor gemengd onderwijs (1).

(1) In de rechtsleer is dit onder meer als volgt verwoord :

"De rechten van anderen stellen eveneens grenzen aan de onderwijsvrijheid. Voor zover het de onderwijsrechten betreft van anderen stippelt het recht op gelijkheid van behandeling die grens uit. Niemand kan aanspraak maken op iets wat de onderwijsvrijheid waarborgt, wanneer dat gaat ten koste van dezelfde mogelijkheden van anderen in een soortgelijke situatie" (G. CRAENEN, "Vrijheid van onderwijs", in *Liber amicorum Josse Mertens de Wilmars*, Antwerpen, Kluwer, 1982, (25) 37).

Onder het regime van artikel 3 van het koninklijk besluit van 29 juni 1983 was de keuzevrijheid, onder voorbehoud van het criterium van de redelijke afstand, beperkt tot instellingen met hetzelfde karakter. In de Verklarende Nota bij artikel 17 van de Grondwet (nu artikel 24) werd gesteld dat de ideologische en filosofische keuzevrijheid van de ouders impliceert dat zij onder redelijke voorwaarden die in objectieve criteria moeten worden vertaald, een school naar hun keuze ter beschikking moeten hebben (Gedr. St., Senaat, B.Z. 1988, nr. 100-1/1°, blz. 2). De Minister van Onderwijs (F) verklaarde bovendien dat "het recht van de ouders (...) de mogelijkheid (impliceert) om binnen een redelijke afstand te kunnen beschikken over een school die in overeenstemming is met de keuze van de ouders" (Gedr. St., Kamer, B.Z. 1988, nr. 10/17 - 455/4, blz. 56). Ook tussen instellingen met eenzelfde karakter kan de geboden onderwijskwaliteit verschillen - althans hebben de ouders het recht dat te menen. Onder het regime van dit ontwerp is de keuzevrijheid verruimd tot elke onderwijsinstelling.[Voetnoot overgenomen uit het advies]

In deze staan fundamentele grondrechten derhalve tegenover elkaar geplaatst : eensdeels, het gelijkheidsbeginsel dat noopt tot het organiseren van de gelijke behandeling van jongens en meisjes inzake de toegang tot het onderwijs en anderdeels, de vrijheid van onderwijs, - deze laatste bovendien beschouwd zowel als de vrijheid van de ouders in hun keuze van het onderwijs (recht op onderwijs of vrijheid van schoolkeuze), als de vrijheid om onderwijs te organiseren (vrijheid van onderwijs of onderwijsvrijheid).

De vraag of deze modulering van de keuzevrijheid geoorloofd is, moet onder meer worden beoordeeld naar de omstandigheden en de maatschappelijke opvattingen die daarover op dit moment heersen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens merkte in de Belgische taalzaken reeds op dat het recht op onderwijs : "by its very nature calls for regulation by the State, regulation which may vary in time and place according to the needs and resources of the community and the individuals" (1) (vertaald : "Het ... gewaarborgde recht op onderwijs is van dien aard dat het met zich brengt een reglementering door de Staat, welke naar plaats en tijd kan variëren al naargelang de behoeften en middelen van de gemeenschap en het individu" (2)).

Om die redenen vereist de afbakening van de vrijheid van onderwijs in het licht van het gelijkheidsbeginsel een afweging die noodzakelijkerwijze en uitsluitend toekomt aan de wetgevende macht. De noodzaak om die afweging te doen laat aan de wetgever

-
- (1) E.H.R.M., arrest van 23 juli 1968, Serie A, vol. 6, blz. 32, § 5. Een treffend voorbeeld van de evolutieve inzichten inzake de toepassing van het gelijkheidsbeginsel op de onderwijsvrijheid biedt de afschaffing van de "separate but equal doctrine" in de Verenigde Staten met het arrest Brown e.a. t/ Board of Education of Topeka e.a. (347 U.S. 483/1954) met betrekking tot de toelating tot het onderwijs op grond van ras of kleur. [Voetnoot overgenomen uit het advies]
- (2) A. Alen en J. Dujardin, Casebook Belgisch Grondwettelijk Recht, blz. 974. [Voetnoot overgenomen uit het advies]

een zekere beoordelingsruimte, die echter door de rechterlijke instanties kan worden getoetst op grond van het nagestreefde doel, de gevolgen van de maatregel en de redelijke verhouding tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. In dit verband is vastgesteld dat het Arbitragehof, wanneer het zich heeft uit te spreken over een zaak betreffende een belangrijk maatschappelijk probleem, in aanmerking neemt of die bestreden norm onderzocht werd door de afdeling wetgeving van de Raad van State en het resultaat is van een werkelijk debat ten gronde in en buiten het Parlement (1)."

Ook wat betreft de door de amendementen verboden weigeringsgronden geldt dat de afweging tussen het gelijkheidsbeginsel en de vrijheid van onderwijs uiteindelijk aan de decreetgever toekomt, onder toezicht van het Arbitragehof.

AMENDEMENT OP ARTIKEL 67.

1. Het amendement strekt ertoe de Vlaamse regering te machtigen identieke regels inzake boekhouding en financiële controle voor alle scholen te bepalen, ongeacht of ze gefinancierd of gesubsidieerd worden. Dit wordt gemotiveerd met een verwijzing naar het gebruik van gemeenschapsgelden : de uniforme regels inzake boekhouding en financiële controle verhogen de onderwijsgelijkheid en de mogelijke toetsing aan objectiveerbare verschillen die een onderscheid in financiering kunnen verantwoorden.

(1) L.P. SUETENS, "The constitutional court of Belgium : the Court of Arbitration", onuitgegeven bijdrage voor de Conference on Constitutional Justice under old constitutions, Oslo, 7-9 september 1992, blz. 9. [Voetnoot overgenomen uit het advies]

2. Het invoeren van zulk een bijkomende controlemaatregel van overheidswege is een beleidsvraag die de bevoegdheidsverdelende regels niet te buiten lijkt te gaan.

Men vergelijkte bijv. Arbitragehof, arrest nr. 85/95 van 14 december 1995 :

(...)

"B.2.5. Het recht op subsidiëring vindt zijn beperking, enerzijds, in het vermogen van de gemeenschap om de subsidiëring te laten afhangen van vereisten van algemeen belang, zoals onder meer die van een behoorlijke onderwijsverstrekking en van bepaalde schoolbevolkingsnormen, en, anderzijds, in de noodzakelijkheid om de beschikbare middelen te spreiden over de onderscheiden opdrachten van de gemeenschap.

De vrijheid van onderwijs is derhalve aan grenzen gebonden en verzet er zich niet tegen dat de decreetgever voorwaarden van financiering of subsidiëring oplegt die de uitoefening van die vrijheid beperken, voor zover er niet wezenlijk afbreuk aan wordt gedaan.
(...)

B.2.8. De bestreden bepalingen [oprichting van een academische raad, een studentenraad en onderhandelingscomités in de hogescholen] raken niet aan de vrijheid om scholen op te richten en verhinderen niet dat de inrichtende machten vrij het godsdienstig of levensbeschouwelijk karakter of de pedagogische methoden van hun onderwijsaanbod vaststellen of de strekking ervan bepalen. De bestreden bepalingen laten de schoolbesturen hun beslissingsmacht; zij grijpen niet op onredelijke of onevenredige wijze in de organisatie en de werking van de gesubsidieerde instellingen in en laten aldus de vrijheid van onderwijs wezenlijk onaangetast".

De Raad van State, afdeling wetgeving, beschikt niet over de feitelijke gegevens om te beoordelen of de bij

amendement voorgestelde regeling een gelijke behandeling van ongelijke situaties tot gevolg zou hebben en, in voorkomend geval, of zulk een gelijke behandeling al dan niet verantwoord kan zijn in het licht van het beoogde doel.

3. Het amendement bevat eveneens een delegatie aan de Vlaamse regering om de desbetreffende regels te bepalen.

Artikel 24, § 5, van de Grondwet bepaalt dat de inrichting, erkenning of subsidiëring van het onderwijs door de Gemeenschap wordt geregeld door de wet of het decreet. Het Arbitragehof en de Raad van State hebben er reeds meermaals op gewezen dat dit inhoudt dat, inzake onderwijsaangelegenheden, de delegaties in essentie tot aangelegenheden van administratieve aard zullen moeten worden beperkt en dat de meer essentiële regels in het decreet zelf zullen moeten worden opgenomen. De decreetgever kan aan de Vlaamse regering - of het schoolbestuur - wel opdrachten geven in verband met de regeling van de inrichting, erkenning of subsidiëring van het onderwijs, op voorwaarde echter dat deze enkel betrekking hebben op de tenuitvoerlegging van de door de decreetgever zelf vastgestelde beginselen.

Het bepalen van de uniforme boekhoudkundige regels kan worden ingepast in een dergelijke toegelaten delegatie. De machtiging de financiële controle te regelen is echter vaag en daarom te ruim. Het ware best de beginselen daarvan in het decreet zelf op te nemen.

Indien dit amendement wordt behouden dient ook te worden nagegaan of andere bepalingen inzake financiële controle niet moeten worden aangepast of geschrapt. Dit laatste lijkt bijvoorbeeld het geval te zijn voor artikel 78 van het ontwerp.

AMENDEMENT OP ARTIKEL 68.

Dit amendement hangt samen met het amendement op artikel 31 en noopt niet tot bijkomende opmerkingen.

AMENDEMENT OP DE ARTIKELEN 79 TOT 95.

1. Dit amendement schrapt de artikelen 79 tot 95 van het ontwerp. Deze bepalingen leggen de berekeningsregels vast voor de werkingsbudgetten van eensdeels het gefinancierd en anderdeels het gesubsidieerd onderwijs, voorziet in de dotatie van het eerstgenoemde werkingsbudget aan de ARGO en regelt de berekeningswijze en toekenning van de werkingsbudgetten aan de scholen ut singuli in het gesubsidieerd onderwijs. Voorts regelen deze bepalingen ook de voorwaarden waaronder beroep mag worden gedaan op investeringsmiddelen, speciale onderwijsleermiddelen en bepaalde sociale voordelen.

2. Artikel 24 van de Grondwet verplicht de Gemeenschap onderwijs in te richten, hetgeen een financieringsplicht inhoudt, en verplicht de Gemeenschap ertoe om de keuzevrijheid van de ouders te waarborgen, hetgeen invulling krijgt in de subsidiëring van onderwijs ingericht door lokale besturen en van het zgn. vrij onderwijs (1). Daarenboven hebben alle leerplichtige leerlingen ten laste van de Gemeenschap recht op een morele of religieuze opvoeding. Zoals geweten moet de overheid bij het tot stand brengen van die regelingen het gelijkheidsbeginsel in acht nemen.

De decreetgever is bevoegd om dit amendement aan te nemen, mits het behouden van de thans bestaande of het ontwerpen van een andere financierings- en subsidiëringsregeling die de zoëven in herinnering gebrachte grondwettelijke beginselen in acht neemt.

3. Men kan zich afvragen waarom de artikelen 92 tot 95 van het ontwerp, die niet het financieringssysteem in de strikte zin betreffen, ook worden geschrapt door het amendement.

(1) De in artikel 24, § 1, van de Grondwet bedoelde onderwijsvrijheid onderstelt, wil ze niet louter theoretisch zijn, dat de inrichtende machten die niet rechtstreeks afhangen van de Gemeenschap, onder bepaalde voorwaarden aanspraak kunnen maken op subsidiëring vanwege de gemeenschap (Arbitragehof, arresten nrs. 28/92 van 2 april 1992, 6.B.3.; 85/95 van 14 december 1995, B.2.5.).

De kamer was samengesteld uit

de Heren : J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
M. VAN DAMME,	staatsraden,
D. ALBRECHT,	
Mevrouw : A. BECKERS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. G. VAN HAEGENDOREN, auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de H. L. VERMEIRE, adjunct-referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

A. BECKERS.

J. DE BRABANDERE.